

Súd: Okresný súd Košice I
Spisová značka: 35C/19/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7118206430
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 04. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lenka Bowker
ECLI: ECLI:SK:OSKE1:2019:7118206430.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Košice I v konaní pred sudkyňou JUDr. Lenkou Bowker v právnej veci žalobcu: J., občan SR, proti žalovanej: SR - Ministerstvo spravodlivosti SR, Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, o náhradu škodu vo výške 3.535,88 Eur

rozhodol:

Žalobu **z a m i e t a** .

Žalovanej **p r i z n á v a** voči žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100%, o ktorej konkrétnej výške bude rozhodnuté samostatným uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom po právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 31.5.2018 domáhal, aby súd zaviazal žalovanú k zaplateniu sumy 3.353,88 Eur titulom náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdov v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., ako aj príslušenstvom a náhradu trov konania.

2. Žalobca v žalobe tvrdil nasledovné skutočnosti: Rozsudkom Okresného súdu Košice II č.k. 45C/122/2008-285 z 29.1.2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č.k. 1Co 185/2013-303 z 11.3.2015 žalobca bol ako žalovaný zaviazaný zaplatiť žalobkyňu J. na istine sumu 29.643,- Eur v spore o vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k členskému podielu k družstevnému bytu. Na základe vyššie uvedených právoplatných rozsudkov viedla žalobkyňa proti nemu exekučné konanie, v ktorom celú istinu odo mňa vymohla. Správne nešlo o 29.643,- Eur, ale len o 29.453,- Eur, keďže v právoplatnom rozsudku bola suma istiny v dôsledku chyby v písaní nesprávne uvedená. Okrem toho vymohla odo neho aj exekučné trovy a to jednak vo výške 560,48 Eur titulom trov právneho zastúpenia advokátom v exekučnom konaní, ako aj vo výške 2.975,40 Eur titulom trov súdneho exekútora. Celkom teda predstavovali trovy exekúcie sumu 3.535,88 Eur. Uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/1/2007 z 25.10.2017 v rámci ním podaného dovolania bol rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 1Co 185/2013-303 z 11.3.2015 zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. V uznesení sa poukazuje aj na chybu v písaní v prvom výroku odvolacieho rozsudku, týkajúceho sa sumy 29.643,- Eur, resp. 29.453,- Eur. Podľa jeho presvedčenia vyššie citovaným nezákonným právoplatným rozsudkom, ktorý bol následne v mimoriadnom opravnom konaní zrušený, mu vznikla škoda spočívajúca v trovách exekučného konania v celkovej výške 3.535,88 Eur, keďže exekúcia sa mohla viesť iba preto, že predtým došlo k vydaniu protizákonného odvolacieho rozsudku. Jeho prípisom z 28.11.2017 požiadal žalovanú o poskytnutie náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdov. Podľa právneho názoru žalovanej za rozhodujúcu okolnosť treba považovať, že dovolacím uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky bol rozsudok Krajského súdu v Košiciach zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie len preto, že mi nebolo doručené vyjadrenie žalobkyne za nezákonné rozhodnutie v zmysle § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. rozsudok Krajského súdu v Košiciach, a to napriek tomu,

že ako právoplatné bolo dovolacím súdom zrušené. Odvolací rozsudok totiž nebol v dovolacom konaní preskúmaný z hľadiska právneho posúdenia a z dovolacieho uznesenia nevyplýva, že by odvolací súd vec nesprávne právne posúdil. Odvolací rozsudok bol zrušený výlučne z dôvodu procesného nedostatku konania k čomu následne aj došlo a rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 1Co/437/2017-366 z 13.12.2017 bol prvostupňový rozsudok opätovne potvrdený. Z toho je podľa názoru žalovanej zrejme, že po odstránení procesného nedostatku bol opätovne právoplatne zaviazaný zaplatiť sumu 29.453,- Eur. Vydaním nového dovolacieho rozsudku došlo k zhojeniu vzniknutej situácie. Vynaloženie sumy 3.535,88 Eur ako exekučných trov vyplýva z toho, že si nespĺnil povinnosť uloženú mu právoplatným rozsudkom, za čo žalovaná nemôže niesť zodpovednosť. Rozhodujúce skutkové okolnosti prípadu nie sú medzi stranami sporné. Ustanovenie § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. nerozlišuje medzi dôvodmi nezákonnosti právoplatného rozhodnutia. Na základe nezákonného právoplatného rozsudku som odmietol dobrovoľne uhradiť sumu, na zaplatenie ktorej som bol zaviazaný. Exekučné konanie sa viedlo síce formálne v súlade so zákonom, ale materiálne vzaté (vzhľadom na záver o nezákonnosti exekučného titulu) bola exekúcia vlastne protiprávna a nemala vôbec prebehnúť. Pokiaľ sa napriek tomu tak stalo, potom výdavky, ktoré mu v tejto súvislosti vznikli, treba nepochybne považovať za škodu spôsobenú nezákonným a neskôr zrušeným právoplatným súdnym rozhodnutím.

3. Žalovaná vo vyjadrení k žalobe zo dňa 24.9.2018 uviedla, že rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 11.3.2015 č.k. 1Co/185/2013-303 bol ako právoplatný zrušený uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 25.10.2017, sp. zn. 4Cdo 1/2017 a teda po formálnej stránke napĺňa znaky nezákonného rozhodnutia podľa ust. § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., avšak podľa názoru žalovanej predmetný rozsudok Krajského súdu v Košiciach nie je možné považovať za nezákonný, keďže nebol Najvyšším súdom SR zrušený z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia, ale len v dôsledku procesného pochybenia, ktoré spočívalo v nedoručení vyjadrenia žalobkyne žalobcovi k jeho odvolaniu voči rozsudku Okresného súdu Košice II zo dňa 29.01.2013, č. k. 45C/122/2008-285. Po zrušení a vrátení veci dovolacím súdom Krajskému súdu v Košiciach, tento dovolacím súdom vytknutý procesný nedostatok odstránil, vyjadrenie žalobkyne žalobcovi doručil, a čo žalovaná považuje za podstatné, že Krajský súd v Košiciach svojim v poradí druhým rozsudkom zo dňa 13.12.2017, č. k. 1Co/437/2017-366 opätovne potvrdil rozsudok Okresného súdu Košice II, ktorým bol žalobca zaviazaný na plnenie, t. j. na úhradu sumy vo výške 29.453,- eur žalobkyne. Týmto prišlo k zhojeniu vyššie uvedenej situácie. S poukazom na uvedené má žalovaná za to, že rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 11.03.2015, č. k. 1Co/185/2013-303 nie je možné považovať za nezákonné rozhodnutie. Predmetné exekučné konanie bolo začaté za stavu, kedy rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 11.03.2015, č. k. 1Co/185/2013-303 bol právoplatný a vykonateľný a k začatiu exekučného konania a s ním spojenému vzniku trov exekučného konania prišlo z dôvodu, že žalobca dobrovoľne neplnil na základe právoplatných a vykonateľných súdnych rozhodnutí. V čase začatia exekučného konania rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 11.03.2015, č. k. 1Co/185/2013-303 nebol dovolacím súdom zrušený. Ak mal žalobca za to, že rozsudok Krajského súdu v Košiciach je nezákonný alebo že nie je správny, nič mu nebránilo, aby spolu s podaným dovolaním požiadal zároveň Najvyšší súd SR s poukazom na ust. § 243 OSP o odklad vykonateľnosti rozsudku Krajského súdu v Košiciach, čím mohol predísť začatiu, resp. priebehu exekúcie. Ak tak však žalobca nekonal a o odklad vykonateľnosti dovolací súd nepožiadaval, nemôže žalovaná niesť zodpovednosť za nekonanie žalobcu so starostlivosťou za účelom ochrany svojich práv a záujmov. Žalobca nepreukázal, že v prípade ak by mu aj bolo doručené vyjadrenie žalobkyne k jeho dovolaniu už pred vydaním v poradí prvého rozsudku Krajského súdu v Košiciach, bol by sumu 29.453,- eur uhradil dobrovoľne a nemuselo by dôjsť k začatiu exekučného konania. Žalovaná sa nemohla dostať do omeškania už dňa 01.01.2018, tak ako to uvádza žalobca, keďže až do 30.05.2018 jej plynula zákonná lehota na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Vzhľadom na prednesenú argumentáciu žalovaná Okresnému súdu Košice I navrhuje, aby súd žalobu v celom rozsahu zamietol a žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

4. Žalobca na uvedené reagoval replikou zo dňa 2.11.2018, kedy zopakoval svoju argumentáciu, považoval výklad žalovanej za neudržateľný a v rozpore s elementárnou logikou. Za situácie kedy nezákonnosť právoplatného rozsudku Krajského súdu bola vo svetle ustálenej judikatúry celkom jednoznačná a jasná a s pravdepodobnosťou hraničiacou s istotou sa dala úspešnosť dovolania predpokladať, mu sotva možno pričítať na ťarchu, že očividne nezákonné právoplatné rozhodnutie dobrovoľne nerešpektoval. Doplnujúcim podaním zo dňa 4.6.2015 jeho dovolanie rozšíril o požiadavku o odloženie vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozsudku Krajského súdu, t.j. žalobca podnikol všetky do úvahy prichádzajúce zákonné kroky, ktoré v danej procesnoprávnej situácii boli reálne možné. Pokiaľ

by právoplatný rozsudok mohol považovať za zákonný, uložení platobnú povinnosť by dobrovoľne splnil a to práve preto, aby predišiel zbytočným exekučným trovám. Pri zákonom zodpovedajúcom postupe rozhodnutí Krajského súdu v Košiciach by preto k vzniku škody nedošlo.

5. Žalovaná reagovala duplikou zo dňa 10.12.2018, kedy taktiež zopakovala svoju argumentáciu a opakovane uviedla, že nie každé rozhodnutie, ktoré bolo zrušené a zmenené príslušným orgánom možno automaticky považovať za nezákonné v tom zmysle, že bolo titulom pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody. Poukázala na nález Ústavného súdu SR sp. zn. IV ÚS 159/2012 zo dňa 3.7.2012. Každé rozhodnutie je nevyhnutné skúmať vzhľadom na individuálne okolnosti konkrétneho prípadu, pričom nekritickým záverom nezákonnosti každého právoplatného rozhodnutia, ktoré bolo zrušené, alebo zmenené by nepochybne viedol k prílišnému formalizmu. K náhrade škody a príčinnej súvislosti žalovaná uviedla, že žalobca výlučne na základe vlastného slobodného rozhodnutia k splneniu právoplatného a vykonateľného rozsudku Krajského súdu v Košiciach nepristúpil a z dôvodu, že nespĺnil povinnosť uložení mu v súdnom rozhodnutí bola voči nemu vedená exekúcia. Je absolútne irelevantné tvrdenie žalobcu, že ak by mohol rozsudok Krajského súdu v Košiciach považovať za zákonný, uložení povinnosť by dobrovoľne splnil. Podstatné je výlučne to, že rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 11.3.2015 nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť a v čase začatia exekučného konania bol právoplatným a vykonateľným exekučným titulom bez ohľadu na to, či predmetný rozsudok žalobca mohol, alebo nemohol považovať za zákonný na základe vlastnej úvahy. V prípade ak by žalobca na základe rozsudku Krajského súdu v Košiciach dobrovoľne plnil, neprišlo by k vzniku trov právneho zastúpenia v exekučnom konaní, ako ani v vzniku trov súdneho exekútora. Práve pre nesplnenie si povinnosti zo strany žalobcu na základe jeho slobodného rozhodnutia došlo k vzniku trov exekučného konania náhrady, ktorých sa v konaní o náhradu škody domáhal u žalovanej. Za slobodné rozhodnutie žalobcu neplniť na základe právoplatného a vykonateľného súdneho rozhodnutia žalovaná nemôže niesť zodpovednosť.

6. Žalobca na preukázanie svojich tvrdení označil a predložil nasledovné dôkazy: Spis Okresného súdu Košice II sp. zn. 45C/122/2008, Potvrdenie o ukončení exekučného konania sp. zn. Ex 820/2015 z 27.11.2017 vydané vyšším súdnym exekútorom JL. Žiadosť žalobcu o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdov z 27.11.2017, Oznamenie o výsledku predbežného prerokovania nároku na náhradu škody č. 34551/2018/141 z 15.5.2018.

7. Žalobca v konaní použil nasledovné prostriedky procesného útoku, skutkové tvrdenia uvedené v žalobe a v replike návrhy na vyššie uvedených dôkazov.

8. Žalovaná na preukázanie svojich tvrdení neoznačila a nepredložila žiadne dôkazy, uvádzala len právnu argumentáciu ako obranu voči nároku žalobcu.

9. Súd vykonal dokazovanie predloženými listinnými dôkazmi a zistil nasledovný skutkový stav:

10. Dňa 29.1.2013 vydal Okresný súd Košice II rozsudok vo veci vyporiadania podielového spoluvlastníctva k členskému podielu k družstevnému bytu vedeného pod sp. zn. 45C/122/2008 v právnej veci IM. proti V., kedy rozhodol, že vyporiadava podielové spoluvlastníctvo navrhovateľky a odporcu k členskému podielu k družstevnému bytu č. XX, J., na S. ulici č. XX tak, že do výlučného vlastníctva odporcu prikazuje členský podiel k predmetnému bytu. Odporca je povinný vyplatiť navrhovateľke z členského podielu k družstevnému bytu č. XX, III. poschodie v Košiciach, na S. . sumu 29.643,- Eur do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

11. Dňa 19.3.2013 podal žalobca odvolanie voči predmetnému rozsudku, kedy nenamietal výšku vypořadaneho členského podielu a nespomenul ani žiadnu chybu v písaní, resp. počítaní.

12. Rozsudkom zo dňa 11.3.2015 Krajský súd v Košiciach č.k. 1Co/185/2013-303 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyni sumu 29.643,- Eur a zrušil rozsudok vo výroku o vypořadaneí podielového spoluvlastníctva účastníkov prikázanim členského podielu k bytu. Uvedený rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 27.4.2015.

13. Dňa 25.5.2015 bolo podané žalobcom formálne dovolanie, ktoré bolo doplnené 28.5.2015, kedy namietal, že mu vyjadrenie žalovanej k jeho odvolaniu nebolo nikdy doručené. T.j. namietal procesnú chybu postupu Okresného súdu Košice II.

14. Dňa 4.6.2015 žalobca doplnil svoje dovolanie a navrhol, aby Najvyšší súd odložil vykonateľnosť napadnutého rozsudku KS v Košiciach č.k. 1Co 185/2013-303 z 11.3.2015 v spojení s rozsudkom OS Košice II č.k. 45C/122/2008-185 z 29.1.2013.

15. Podaním zo dňa 23.11.2015 požiadal žalobca o opravu chyby v písaní v rozsudku č.k. 45C/122/2008-285 z 29.1.2013, ako aj v rozhodnutí Krajského súdu v Košiciach č.k. 1Co/185/2013-303 z 11.3.2015 v časti sumy 29.643,- Eur na sumu 29.453,- Eur.

16. Dňa 30.11.2015 Okresný súd Košice II vydal opravné uznesenie, ktorým opravil druhý výrok rozsudku zo dňa 29.1.2013 č.k. 45C/122/2008-285, kedy správne uvedená suma mala byť 29.453,- Eur. Uvedené opravné uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 22.1.2018.

17. Uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/1/2007 zo dňa 25.10.2017 bol rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 11.3.2015 sp. zn. 1Co 185/2013 zrušený a vec ním bola vrátená na ďalšie konanie, kedy sa dovolací súd osobitne zamerl na skúmanie otázky, či postupom v rozhodnutí odvolacieho súdu bola žalovanému odňatá možnosť konať pred súdom podľa § 237 ods. 1 písm. f/ OSP a skonštatoval, že odvolanie žalovaného proti rozsudku súdu prvej inštancie bolo doručené žalobkyni. Žalobkyňa sa k odvolaniu písomne vyjadrila, na jej vyjadrenie hoci obsahovalo skutkovú právnu argumentáciu nebolo žalovanému doručené. Žalovaný teda v odvolacom konaní sa nemal možnosť dozvedieť o tomto vyjadrení a prípadne sa k nemu vyjadriť, pretože súd prvej inštancie, ani odvolací súd mu toto vyjadrenie žalobkyne nedoručili v štádiu odvolacieho konania a v danom prípade táto možnosť oboznámiť sa s vyjadrením nebola žalovanému daná a vytvorená a preto opodstatnene tvrdí, že mu bola týmto odňatá možnosť konať pred súdom. Vzhľadom na to Najvyšší súd SR napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Nad rámec dovolacieho prieskumu ešte poznamenal, že v tomto štádiu konania bolo nadbytočné rozhodovanie o návrhu žalovaného na opravu chyby v písaní v prvom výroku odvolacieho rozsudku týkajúce sa sumy 29.643,- Eur, resp. 29.453,- Eur, keďže tento dovolaním napadnutý odvolací rozsudok bol zrušený a vrátený na ďalšie konanie.

18. V konaní bolo nesporné, že voči žalobcovi bolo vedené exekučné konanie vedené súdnym exekútorom JL., č. EX 820/2015, kedy bola vymožená suma 27.988,88 Eur, v ktorej boli zahrnuté aj trovy právneho zastúpenia v exekučnom konaní 560,-48 Eur a trovy exekútora 2.975,40 Eur.

19. Súd vec právne posúdil podľa nasledovných ustanovení:

20. Podľa čl. 46 ods. 1 zákona č. 460/1992 Z.z. Ústavy Slovenskej republiky, každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

21. Podľa čl. 46 ods. 3 zákona č. 460/1992 Z.z. Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

22. Podľa § 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon“), tento zákon upravuje a) zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci, b) zodpovednosť obce a vyššieho územného celku (ďalej len "územná samospráva") za škodu spôsobenú orgánmi územnej samosprávy pri výkone samosprávy, c) predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a právo na regresnú náhradu.

23. Podľa § 3 ods. 1 zákona, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d) nesprávnym úradným postupom.

24. Podľa § 3 ods. 2 zákona, zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

25. Podľa § 5 ods. 1 zákona, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

26. Podľa § 6 ods. 1 zákona, ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

27. Podľa § 6 ods. 2 zákona, právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

28. Podľa § 15 ods. 1 zákona, nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

29. Podľa § 16 ods. 1 zákona, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

30. Podľa § 17 ods. 1 zákona, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. 1a)

31. Podľa § 17 ods. 5 zákona, v žiadosti o predbežné prerokovanie nároku a pri uplatnení nároku na súde je poškodený povinný uviesť požadovanú výšku úhrady podľa odsekov 1 a 2.

32. Podľa § 18 ods. 1 zákona, náhrada škody zahŕňa aj náhradu trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.

33. Podľa § 18 ods. 2 zákona, náhrada škody zahŕňa aj náhradu trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom došlo k nesprávnemu úradnému postupu, ak tieto trovy konania priamo súviseli s nesprávnym úradným postupom.

34. Podľa § 18 ods. 3 zákona, súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia vo výške ustanovenej osobitným predpisom. 9) Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

35. Súd posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, vykonal všetky dôkazy predložené a označené žalobcom, z týchto vychádzal a následne vec právne vyhodnotil, pričom nasledovné skutočnosti považuje za preukázané:

36. Prostredníctvom práv priznaných čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenská republika poskytuje ústavnú záruku, že orgán verejnej moci bude o právach oprávnených osôb rozhodovať v súlade so zákonom a že postup uskutočnený v mene orgánu verejnej moci bude správny. V prípade odklonu od tejto záruky Slovenská republika určuje, že poškodená osoba dostane náhradu za spôsobenú škodu. Účelom základných práv zaručených čl. 46 ods. 3 Ústavy nie je poskytnutie satisfakcie každému, komu orgán verejnej moci porušil jeho ochranu priznanú právnym poriadkom. Základné právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, aj základné právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom sa vymedzuje a identifikuje so škodou.

37. Výkladom pojmu nezákonnosti rozhodnutia sa už súdna prax zaoberala a zaujala názor, že zodpovednosť štátu vzniká len z rozhodnutia, ktoré je nezákonné. Pojem nezákonnosti nie je v zákone č. 514/2003 Z.z. definovaný. Zákonnosť, či nezákonnosť rozhodnutia je vo všeobecnosti otázkou súladu rozhodnutia s objektívnym právom. Teda aj napriek tomu, že zákon č. 514/2003 Z.z. nedefinuje čo sa považuje za nezákonné rozhodnutie je možné konštatovať, že pod nezákonným rozhodnutím sa rozumie akékoľvek rozhodnutie orgánu verejnej moci, ktoré je v rozpore s právnym poriadkom Slovenskej republiky alebo záväzkami Slovenskej republiky vyplývajúcimi z platnej medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná. Právna úprava osobitne ani neupravuje, či nezákonnosť rozhodnutia musí byť výslovne konštatovaná v zrušujúcom rozhodnutí (vo výroku alebo jeho odôvodnení), ale podľa názoru dovolacieho súdu, pokiaľ príslušný orgán určité rozhodnutie zrušil (zmenil) z dôvodov uvedených v odôvodnení rozhodnutia, možno uzavrieť, že sa tak mohlo stať jedine z dôvodu jeho rozporu s platným právnym predpisom, teda z dôvodu jeho nezákonnosti. Potom tak rozhodnutie, ktoré bolo zrušené z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci, z dôvodu nesprávne alebo nedostatočne zisteného skutkového stavu, ako i z dôvodu vady konania je nezákonné a za splnenia ostatných zákonných podmienok môže zakladať zodpovednosť štátu za škodu, ktorá prípadne z takéhoto rozhodnutia účastníkovi vznikla (rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 20.3.2012 č.k. 7Cdo 27/2011).

38. Z uvedeného pohľadu je potom správna argumentácia žalobcu, že nie je rozhodujúce, z akého dôvodu došlo k rozporu rozhodnutia s platným právnym poriadkom. Ak bolo toto zrušené, je ho nutné považovať za nezákonné. Na priznanie nároku na náhradu škody je však nutné kumulatívne splniť aj ostatné zákonné podmienky a to vznik škody a príčinná súvislosť medzi vznikom škody a nezákonným rozhodnutím.

39. Príčinná súvislosť je v aplikačnej praxi a právnej teórii pojmovo označovaná rôzne a to ako kauzálna súvislosť, súvislosť príčinná a následku kauzálny nexus. Ide o objektívnu kategóriu vyjadrujúcu vzájomnú súvislosť medzi konaním (alebo javom) a účinkami konania, teda o stav, pri ktorom konaní vyvoláva určité účinky. Ak ide o náhradu škody vyžaduje sa existencia príčinnej súvislosti medzi konaním škodcu vyvolávajúce následok v podobe škody. Vyžaduje sa teda príčinná súvislosť medzi konaním škodcu a škodou. Nestačí všeobecná úvaha o možných následkoch konania škodcu, teda iba možnosť existencie príčinnej súvislosti medzi konaním a škodou, ale vyžaduje sa jej nepochybná existencia. Vyžaduje sa, aby išlo o príčinu podstatnú, bez ktorej by ku škode nedošlo (rozhodnutia vo veci sp.zn. 25Cdo 1462/2003, 25Cdo 818/2005, 25Cdo 2706/2012, R 54/2003 NS ČR, 6Mcdo 7/2013 NS SR).

40. Príčinou vzniku škody môže byť len také konanie alebo opomenutie, bez ktorého by škodný následok nevznikol. Základom je úvaha, či by škodlivý následok nastal bez konania škodcu. Ak by tomu tak bolo, príčinná súvislosť by nebola daná. Podľa teórie tzv. adekvátnej príčinnej súvislosti, príčinná súvislosť je daná vtedy, ak je škoda podľa všeobecnej povahy obvyklého chodu veci a skúsenosti adekvátnym dôsledkom protiprávneho úkonu. Súčasne však musí byť preukázané, že škoda by bez tejto príčiny nebola nastala (rozhodnutie NS ČR 28Cdo 4808/2010).

41. Príčinou škody môže byť len tá okolnosť, bez existencie ktorej by škodný následok nevznikol. Pri tom nemusí ísť o príčinu jedinú, ale stačí ak ide o jednu z príčin, ktorá sa podieľa na nepriaznivom následku, o ktorého odškodnenie ide a to o príčinu dôležitú, podstatnú a značnú. Tento záver sa uplatní ako u zodpovednosti subjektívnej, kde príčinou vzniku škody je porušovanie, tak pri zodpovednosti objektívnej, kde príčinou vzniku škody je kvalifikovaná škodová udalosť (rozhodnutie NS ČR 25Cdo 1619/2012).

42. Žalobca v konaní tvrdí, že nakoľko suma vyporiadania bola nesprávne určená v rozsudku súdu prvej inštancie, považoval rozsudok za nezákonný a preto nerešpektoval nezákonný rozsudok a nepristúpil dobrovoľne k výplate danej sumy.

43. Ustanovenie § 6 ods. 1 a 2 zákona upravuje zákonnú podmienku pre priznanie nároku na náhradu škody a to podanie riadneho opravného prostriedku voči rozhodnutiu, ktorého nezákonnosť poškodený namieta. V tomto konkrétnom prípade žalobca síce podal riadny opravný prostriedok - odvolanie proti rozsudku Okresného súdu Košice II. č. k. 45C/122/2008-285 zo dňa 29.1.2013, avšak vôbec nie z dôvodu, pre ktorý teraz namieta, že nepristúpil k dobrovoľnému plneniu, t.j. že suma vyporiadania bola nesprávne stanovená vo výrokovej časti rozsudku súdu prvej inštancie v sume 29.643 Eur namiesto 29.453 Eur. Žalobca túto skutočnosť nenamietal tak v odvolaní, ako aj v dovolaní, ani pri návrhu na odklad vykonateľnosti rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach č. k. 1Co/185/2013-303 zo dňa

11.3.2015. Keďže žalobca odvodzuje svoj nárok na náhradu škody od tejto chyby v písaní a počítaní vo výrokovej časti rozsudku, je potrebné konštatovať, že uvedená „vada“ rozsudku ešte nemôže mať automatický následok predstavujúci vznik škody (náhrady trov právneho zastúpenia a trov exekúcie v exekučnom konaní), ktorý by bol v príčinnej súvislosti so nezákonným rozhodnutím. Je potrebné zdôrazniť, že žalobca sám dobrovoľne nepristúpil k plneniu ani ním akceptovanej sumy 29.453 Eur a teda žalobca vlastne sám zapríčinil začatie exekučného konania a vznik škody z uvedeného exekučného konania vedeného proti nemu. Podanie dovolania v žiadnom prípade neznamená, že žalobca má právo len z dôvodu jeho vlastného presvedčenia nerešpektovať právoplatný a vykonateľný rozsudok súdu. Veď nakoniec, ak by aj uhradil bývalej manželke sumu vyššiu 29.643 Eur namiesto sumy 29.453 Eur, bol by oprávnený si rozdiel vymáhať od bývalej manželky titulom bezdôvodného obohatenia. Zároveň žalobca mohol kedykoľvek od vyhlásenia rozsudku súdom prvej inštancie dňa 29.1.2013 podať návrh na vydanie opravného uznesenia na opravu chyby v písaní, čo sám neučinil až do dňa 23.11.2015. Aj z tohto dôvodu je nutné konštatovať, že exekučné konanie o vymáhanie sumy 29.643 Eur by nebolo bývalo vôbec začalo, ak by žalobca bol bdely hned pri vyhlásení rozsudku a na chybu v písaní upozornil ešte pred samotným podaním návrhu na začatie exekúcie bývalou manželkou.

44. Z týchto vyššie uvedených dôvodov nemožno právne uzavrieť, že jedine rozhodnutie súdu prvého či druhého stupňa bolo nezákonným rozhodnutím v príčinnej súvislosti ktorého nastala škoda na strane žalobcu. Nie je tu daná nepochybná existencia príčinnej súvislosti medzi rozhodnutím súdu obsahujúcim chybu v písaní a vznikom škody na strane žalobcu z dôvodu vedeného exekučného konania proti jeho osobe, ktoré si žalobca zavinil sám nerešpektovaním a ignorovaním právoplatného a vykonateľného rozhodnutia súdu.

45. Na základe vyššie uvedených skutočností s poukazom na citované zákonné ustanovenia súd rozhodol tak ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku a žalobu ako nedôvodnú zamietol.

46. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

47. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

48. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

49. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku a plne úspešnému žalovanému priznal voči žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100%, pričom o konkrétnej výške rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom.

50. Podľa § 257 Civilného sporového poriadku, výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

51. V citovanom ustanovení § 257 Civilného sporového poriadku je (podobne ako predtým pri § 150 O.s.p.) fixované moderačné absolútné právo súdu zmierniť dôsledky upravujúcich platenie a náhradu trov konania. Je výrazom toho, že tam, kde zákon nemôže byť natoľko kazuistický, aby postihol celú rozmanitosť života, dotvára sa právo sudcovským výkladom. Záver súdu o tom, že je tu splnený predpoklad na priznanie práva na náhradu trov konania (podľa § 255 Civilného sporového poriadku), nevylučuje, aby súd súčasne nedospel k záveru, že sú splnené aj predpoklady na aplikáciu § 257 Civilného sporového poriadku. A tak napriek úspechu vo veci súd skonštatuje, že niektorému z účastníkov konania vzniklo právo na náhradu trov konania, lenže sa mu nepriznalo, pretože bolo treba použiť § 257 Civilného sporového poriadku.

52. K uplatneniu zmierňovacieho práva súdu môže dôjsť s prihliadnutím najmä na rôzne aspekty konkrétneho prípadu. Stáva sa tak vtedy, keď súd dôjde k záveru, že povinná strana sporu nemôže uhradiť náhradu trov konania z rozmanitých dôvodov, ktoré sama nezavinila, alebo ich môže uhradiť len s veľkými ťažkosťami.

53. V tomto konkrétnom prípade súd nevidel dôvody hodné osobitného zreteľa napríklad z dôvodu majetkového, sociálneho a finančného postavenia žalobcu ako ani v charaktere a predmete konania. Navyiac žalobca v konaní ani len netvrdil, že na jeho strane by boli akékoľvek dôvody na uplatnenie zmierňovacieho práva súdu v zmysle § 257 CSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na tunajší súd v troch písomných vyhotoveniach.

Podľa § 359 Civilného sporového poriadku odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 363 Civilného sporového poriadku sa v odvolaní popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 ods. 1 a ods. 2 Civilného sporového poriadku) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 Civilného sporového poriadku rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 Civilného sporového poriadku odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 Civilného sporového poriadku odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 Civilného sporového poriadku odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 366 Civilného sporového poriadku prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak žalovaný nespĺní povinnosť uloženú týmto rozsudkom, môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku. Exekúciu vykoná ten exekútor, ktorého v návrhu na vykonanie exekúcie označí oprávnený (§ 38 zákona č. 233/1995 Z.z.) a ktorého vykonaním poverí súd, ak osobitný predpis alebo tento zákon neustanovuje inak (§ 29 zákona č. 233/1995 Z.z.).